

Arrest

nr. 229 401 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij maakte op 1 januari 2019 het voorwerp uit van een administratief rapport, opgesteld tijdens een verkeerscontrole.

Verzoekende partij werd gehoord op 1 juli 2019.

Op 2 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de bevoegde minister) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Tegen deze beslissing tekende de verzoekende partij hoger beroep aan. Dit beroep is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 235 107. Bij arrest met nr. 227 746 heeft de Raad op 22 oktober 2019 het beroep verworpen.

Tevens op 2 juli 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: c.

Voornaam: z.

Geboortedatum: 29.01.1979

Nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 30/06/2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten. (PV HV.21.L9.002570/2019 van de politiezone van PZ DRUIVENSTREEK (OVERIJSE).)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie Jaar:

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in Frankrijk sedert zeven Jaar en dat hij samen met haar een kind heeft.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij met zijn gezin samenwoont en bijgevolg een kerngezin vormt.

Betrokkene verklaart dat hepatitis C heeft maar daar geen last van heeft en ook geen medicatie voor neemt .

Betrokkene verklaart een zus te hebben in Overijse die hij wenst te bezoeken om daarna terug te keren naar Frankrijk. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin, Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 Jaar proportioneel.

(...)”

Uit nazicht in de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij meermaals in Frankrijk werden geregistreerd.

Op 4 juli 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 9 juli 2019 werd een verzoek tot overname gericht aan de Franse autoriteiten.

Op 15 juli 2019 gaven de Franse autoriteiten aan dat zij niet verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 17 juli 2019 ondertekende de verzoekende partij een verklaring dat hij zo snel mogelijk wenste verwijderd te worden.

Op 24 juli 2019 werd een vlucht gepland naar Tbilisi en de verzoekende partij is zonder verzet vertrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

**“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT”**

Het middel licht toe:

“Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een “beslissing tot verwijdering”. Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 02.07.2019.

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de “beslissing tot verwijdering”) een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen “beslissing tot verwijdering” meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen “beslissing tot

verwijdering” meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. De verzoekende partij verwijst naar het beroep dat zij aantekende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Met arrest nr. 227 746 heeft de Raad op 22 oktober 2019 het beroep verworpen.

Bijgevolg toont de verzoekende partij geen actueel belang meer aan bij dit middel.

Het eerste middel wordt verworpen.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° EN 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING”

Het tweede middel licht toe:

“Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). De verzoekende partij beroept zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM, aangezien de feitelijke situatie van verzoeker onder het toepassingsgebied valt van deze bepaling.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van een ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van nietnationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2. Vervolgens moet echter worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De verzoekende partij betoogt dat deze bepalingen niet werd gerespecteerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

1. Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas, waarmee de gemachtigde diende rekening te houden bij zowel de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod - de minister of zijn gemachtigde kan zich onder meer onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen - als het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (dat thans op de maximale duurtijd van drie jaar werd vastgesteld) – zie artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw P. V., geboren op 23 januari 1977, geboren te Kerch (Oekraïne), hebbende de nationaliteit van Oekraïne. Zij is in het bezit van een duurzaam Frans verblijfsrecht (stuk 3). Mevrouw P. heeft een dochter uit een vorige relatie: P. G., geboren op 2 juli 2007.

Het gezin van verzoeker is samen woonachtig te (...). Het appartement dat zij betrekken is gehuurd. Hun beide namen staan vermeld op het huurcontract (stuk 4). Zij verbleven eerder samen in een opvangcentrum te Noyon tussen 19 oktober 2010 en 18 september 2017 (stuk 5).

Verzoeker wijst op de bijgevoegde stukken, waaronder de getuigenverklaring van mevrouw P. (stuk 6) en mevrouw S. H. (stuk 9), waaruit het adres van verzoeker blijft en zijn relatie met mevrouw P. (zie stukken 3 t.e.m. 9).

De zus van verzoeker woont in Overijse. Zij had verzoeker gevraagd haar te helpen bij het verbouwen van haar woning, waardoor hij tijdelijk naar België is gekomen op 30 juni 2019 en verbleef bij zijn zus.

Verzoeker werd op 1 juli 2019 staande gehouden door de politiediensten. Hij werd gearresteerd omdat hij verdacht werd van gebruik te maken van valse documenten. Er werd een proces-verbaal opgesteld en verweerder werd gecontacteerd, waarna verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas.

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde met deze feiten op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden, bij zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

2. In de bestreden beslissing wordt gesteld: “Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in Frankrijk sedert zeven jaar en dat hij samen met haar een kind heeft. Betrokkene kan niet aantonen dat hij met zijn gezin samenwoont en bijgevolg een kerngezin vormt”. Verder wordt door de gemachtigde ook vermeld: “Betrokkene verklaart een zus te hebben in Overijse die hij wenst te bezoeken om daarna terug te keren naar Frankrijk. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn”.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker weldegelijk aannemelijk maakt dat hij met zijn gezin samenwoont en een kerngezin vormt.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw P. V., geboren op 23 januari 1977, geboren te Kerch (Oekraïne), hebbende de nationaliteit van Oekraïne. Zij is in het bezit van een duurzaam Frans verblijfsrecht (stuk 3). Mevrouw P. heeft een dochter uit een vorige relatie: P. G., geboren op 2 juli 2007.

Het gezin van verzoeker is samen woonachtig te (...). Het appartement dat zij betrekken is gehuurd. Hun beide namen staan vermeld op het huurcontract (stuk 4). Zij verbleven eerder samen in een opvangcentrum te Noyon tussen 19 oktober 2010 en 18 september 2017 (stuk 5).

Verzoeker wijst op de bijgevoegde stukken, waaronder de getuigenverklaring van mevrouw P. (stuk 6) en mevrouw S. H. (stuk 9), waaruit het adres van verzoeker blijft en zijn relatie met mevrouw P. (zie stukken 3 t.e.m. 9).

De zus van verzoeker woont in Overijse. Zij had verzoeker gevraagd haar te helpen bij het verbouwen van haar woning, waardoor hij tijdelijk naar België is gekomen op 30 juni 2019 en verbleef bij zijn zus. Verzoeker werd bovendien reeds op 1 juli 2019 staande gehouden door de politiediensten.

Verzoeker heeft dus een vast adres en een gezin in Frankrijk. Hij was enkel tijdelijk in België voor zijn zus, bij wie hij overigens verbleef. Dit verklaart tevens waarom verzoeker geen verblijfsaanvraag indiende in België, hetgeen hem verweten wordt. Bovendien is de termijn van artikel 5 Vreemdelingenwet geenszins verstreken op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoeker merkt bovendien op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker voor een duurtijd van drie jaar (!) wordt onttrokken van zijn gezin en zijn zus. Het inreisverbod geldt immers, conform de bestreden beslissing, “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”.

De beoordeling van de gemachtigde i.f.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet bij zowel het opleggen van een inreisverbod als het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod werd dan ook onzorgvuldig genomen.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze is voorbereid en niet is gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bovendien geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker benadrukt tot slot dat artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”.

De definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten “tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124) en dient hierom te worden vernietigd.”

2.2.2. In eerste instantie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet beschikte over een voortgezet verblijf.

Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, indien het gaat om een eerste toelating, zoals in dit geval, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en

het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de gemachtigde moest overgaan tot een belangenafweging en er een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij geeft theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM en houdt concreet voor dat zij een gezinsleven heeft in Frankrijk met partner P. Met deze partner heeft de verzoekende partij een duurzame relatie en de partner heeft in Frankrijk een verblijfsrecht. Zij huren een appartement en hebben samen in een opvangcentrum verbleven. Dit gezin bestaat ook uit een minderjarige dochter waarvan evenwel de verzoekende partij niet de natuurlijke ouder is. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 3 tot 9, toegevoegd aan het verzoekschrift. Het blijkt niet uit het administratief dossier dat deze stukken kenbaar gemaakt werden aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, ook niet tijdens het gehoor van de verzoekende partij, zodat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing hiermee geen rekening kan houden. Op vraag van de voorzitter of de stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift, werden overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij hierop niet kan antwoorden. Verder stelt zij dat de verzoekende partij nog steeds in Frankrijk verblijft met de partner en het kind.

Verder verwijst de verzoekende partij naar haar zus die in België woont en waar de verzoekende partij hulp wou geven tijdens haar verblijf in België.

De bestreden beslissing stelt over dit punt:

“Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in Frankrijk sedert zeven Jaar en dat hij samen met haar een kind heeft.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij met zijn gezin samenwoont en bijgevolg een kerngezin vormt.

Betrokkene verklaart dat hepatitis C heeft maar daar geen last van heeft en ook geen medicatie voor neemt .

Betrokkene verklaart een zus te hebben in Overijse die hij wenst te bezoeken om daarna terug te keren naar Frankrijk. Deze maakt geen deel uit van het kerngezin, Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.”

Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoekende partij slechts aan de verwerende partij verklaarde tijdens het gehoor dat zij onmiddellijk België wil verlaten om terug te keren naar Frankrijk *“alwaar hij zou verblijven met een vriendin”*. Nochtans werd aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd elementen kenbaar te maken aangaande het familie- en gezinsleven.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij stelde dat zij nooit een asielaanvraag indiende, terwijl uit de briefwisseling, in het kader van het overnameonderzoek, blijkt dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten in Frankrijk kreeg op 11 april 2017, na afwijzing van de asielaanvraag. De Franse autoriteiten melden dat sedert de afgifte van dit bevel de verzoekende partij nooit meer contact heeft genomen met de Franse autoriteiten. Zij vermoeden dat de verzoekende partij terugkeerde naar het herkomstland, Georgië. Ter gelegenheid van de bijkomende elementen die de verzoekende partij wenste bij te brengen, specificeert de verzoekende partij dat zij een dochter en partner heeft in Frankrijk, slechts één dag de zus die in België woonde (zie in vragenlijst) had bezocht, al 12 jaar in Frankrijk woont en daar verschillende asielaanvragen indiende. Er wordt vermeld dat zij al zeven jaar eenzelfde partner heeft. Een kopie van de verblijfskaart van de partner wordt afgegeven (gehoorverslag van 2 juli 2019 en geschreven vertaalde verklaring van het gehoor).

De Raad stelt vast dat, rekening houdend met de kenbaar gemaakte gegevens voor het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij correct en kennelijk redelijk motiveert dat de verzoekende partij de samenwoning met de voorgehouden partner niet aantoonde en evenmin aantoonde een kerngezin met de partner te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de Franse autoriteiten de verzoekende partij sedert 11 april 2017 niet meer gekend was. Een zus hebben in België op zich is evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven. Niets kan de verzoekende partij beletten de opheffing of de opschorting van de bestreden beslissing te vragen zodra zij een beschermingswaardig familieleven kan aantonen, waarbij de verzoekende partij de mogelijkheid heeft haar toegevoegde stukken van het verzoekschrift ter kennis te geven van de Belgische autoriteiten.

Voorts blijkt evenmin dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt, wel integendeel, zij staat geseind door toedoen van de Franse autoriteiten. Zo wordt evenmin door de verzoekende partij gesteld dat zij een gezinsherenigingsaanvraag in Frankrijk heeft ingediend, en zo ja, wat het resultaat is, of heeft enig bewijs van domiciliëring in Frankrijk voorgelegd.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omwille van haar relatie met haar zus, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar zus en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met haar zus aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan met welke concrete individuele omstandigheid geen rekening is gehouden.

2.2.4. Verder stelt de verzoekende partij onjuist dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de duur op drie jaar werd bepaald, niet op een automatische wijze maar omdat door haar gedrag zij geacht wordt de openbare orde te schaden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat tegelijk met de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding is betekend. De bestreden beslissing verwijst op precieze wijze naar de betrapping op heterdaad voor het gebruik van valse documenten en verwijst naar het proces-verbaal dat erop betrekking heeft. De bestreden beslissing meldt ook dat geen poging is verricht om haar verblijf in België te regulariseren. De verzoekende partij heeft op illegale wijze in België verbleven en determinerend is dat zij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat in dit geval, met het gebruik van valse documenten, de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk welke andere specifieke omstandigheid, die dienstig is, de bestreden beslissing had moeten vermelden. Zij ontkent de feiten niet en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, met inhoudelijk dezelfde motieven, werd vrijwillig uitgevoerd. Voorts blijkt evenmin dat de verzoekende partij over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt, wel integendeel, zij staat geseind door toedoen van de Franse autoriteiten. Zo wordt evenmin door de verzoekende partij gesteld dat zij een gezinsherenigingsaanvraag in Frankrijk heeft ingediend, en zo ja, wat het resultaat is, of heeft enig bewijs van domiciliëring in Frankrijk voorgelegd.

Met de stukken die de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift maar niet kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, geen rekening houden. De bestreden beslissing hield rekening met de bewering dat de verzoekende partij al zeven jaar samenwoont met een partner en haar kind, maar stelt vast dat deze

bewering niet werd aangetoond. Overigens heeft de verzoekende partij ook in Frankrijk een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en staat zij hierdoor geseind, initiatief van de Franse autoriteiten.

De volgende opmerking in de nota van de verwerende partij is correct:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij tijdens zijn verhoor dd. 01.07.2019 verwees naar zijn vriendin in Frankrijk. Deze relatie blijkt uit geen enkel ander stuk van het administratief dossier, zodat de gemachtigde terecht besloot dat verzoekende partij niet aantoont dat hij met zijn gezin samenwoont en een kerngezin vormt.

Gelet op de stukken in het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie tot deze conclusie is gekomen. Immers: op 09.07.2019 werd een verzoek tot overname gericht aan de Franse autoriteiten, omdat bleek dat de vingerafdrukken van verzoekende partij in Frankrijk werden geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

In een schrijven dd. 15.07.2019 weigerde Frankrijk de overname van verzoekende partij:

“Après le rejet de sa demande d’asile, une mesure d’éloignement a été prise à l’encontre de cette personne le 11/04/2017.

Depuis lors, ce ressortissant géorgien n’a aucun contact avec les autorités françaises.”

Vrije vertaling :

“Na de afwijzing van zijn asielaanvraag is op 11/04/2017 een maatregel tot verwijdering genomen tegen deze persoon.

Sindsdien heeft deze Georgische onderdaan geen contact meer gehad met de Franse autoriteiten.”

In Frankrijk werd dus reeds een verwijderingsmaatregel jegens verzoekende partij genomen. Bovendien heeft verzoekende partij in Frankrijk nooit getracht om zijn verblijf in Frankrijk te regulariseren in het kader van zijn duurzame relatie.”

En:

“Slechts middels huidig verzoekschrift wordt een huurcontract en enkele getuigenverklaringen voorgelegd.

Deze waren niet door de gemachtigde gekend bij het nemen van de beslissing, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden.”

En:

“In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij geeft aan dat een gezinsleven heeft met mevr. V. P. in Frankrijk.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat in Frankrijk op 11.04.2017 een verwijderingsmaatregel werd genomen jegens verzoekende partij. Hij staat in Frankrijk geseind m.o.o. betekening van dit bevel.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zijn partner - indien zij ervoor zou kiezen om verzoekende partij niet te volgen - hem gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding niet zouden kunnen opzoeken of dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om gedurende deze periode d.m.v. moderne communicatietechnologieën contact te onderhouden.”

Verder kan niet ernstig betwist worden dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd door de verwijzing naar de betrapting op heterdaad van het gebruik van valse documenten.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de termijn, voorzien in artikel 5 van de Vreemdelingenwet, niet was verstreken, luidt deze bepaling:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

De Raad kan enkel vaststellen dat niet geweten is wanneer de verzoekende partij België binnenkwam. Dit motief is overigens overtuigend in het licht van de betrapting op heterdaad van het gebruik van valse documenten en de vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13septies, werd gegeven. Kritiek tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een dienstig stuk, zoals kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.5. Tot slot houdt de verzoekende partij voor dat artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat dit artikel enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel een inreisverbod van alle lidstaten van de EU.

Zij verwijst hierbij naar de definitie in artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn en naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de “*Schengenuitvoeringsovereenkomst*”. Zij leidt hieruit af dat de situatie waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft, dit geldt voor alle lidstaten, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht.

Dit artikel luidt:

“§ 1er.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)”

De verwerende partij dient gevolgd te worden dat de verzoekende partij haar belang bij deze grief niet aantoonde omdat zij niet beschikt over een verblijfsrecht in een Unie-lidstaat. Zij beschikt niet over een Frans verblijfsrecht, minstens toont zij dat niet aan. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel, op 11 april 2017 genomen door de Franse autoriteiten.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 25 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) luidt als volgt:

“1 Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2 Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3 De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

In het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (C/2017/6505), wordt op pagina 124 uiteengezet:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Hieruit volgt dat het inreisverbod bindend is voor alle lidstaten die gebonden zijn door de Terugkeerrichtlijn, waaronder dus ook Frankrijk, tenzij de verzoekende partij aldaar over een verblijfsrecht beschikt, wat in dit geval al niet is aangetoond.

Deze grief mist grondslag.

2.3. De Raad besluit dat, zo de middelen ontvankelijk zijn, ze ongegrond zijn in al hun onderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN